

XV

Гадали ми: зустрінемося
Ще колись з собою
В наших горах барвінкових
Під явір-горою.

Гадали ми: розцвітуться
Калинові квіти,
Ніби хвилі, розіллються
Голоси трембіти,

А Черемош під Сокільським
Загуде, заграє
Тую думу предковичну,
Яку він лиш знає.

Гадали ми: місяченько
Зійде над ялиці
І станем ми в його світлі
Срібні, яснолиці.

І станем ми яснолиці,
Мов не з цього світа,
Присняться нам, як диво-сон,
Молодії літа.

Присняться нам розміряні,
Нездійснені думи,
Ніби тії розвіяні
Полонинські шуми.

Гадали ми, думали ми,
А та наша доля
Повіяла туманами
З далекого поля.

Повіяла туманами,
Бурею з півночі,
Стогнуть гори, а Черемош
Зубами скрегоче.

Сторощені гаї наші,
Поранені чола
Верхів гордих — осталася
Руїна довкола.

Над руїною отою
Не місяць це сходить —
Наша мрія нездійсненна
Ціла в слезах ходить.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Intermezzo»](#)